

Sygn. akt I C 108/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Tomasz Choczaj

Protokolant: sekr. Joanna Wołczyńska - Kalus

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2015 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko W. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej W. K. na rzecz powoda (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. kwotę:

a) 68 473,96 zł (sześćdziesiąt osiem tysięcy czterysta siedemdziesiąt trzy złote 96/100) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku od kwoty 49 318,15 zł (czterdzieści dziewięć tysięcy trzysta osiemnaście złotych 15/100) od dnia 20 marca 2015 roku do dnia zapłaty i z ustawowymi odsetkami od kwoty 19 155,81 zł (dziewiętnaście tysięcy sto pięćdziesiąt pięć złotych 81/100) od dnia 20 marca 2015 roku do dnia zapłaty,

b) 6 157,88 zł (sześć tysięcy sto pięćdziesiąt siedem złotych 88/100) tytułem zwrotu kosztów procesu,

1. oddała powództwo w zakresie żądania skapitalizowanych odsetek ponad kwotę 19 155,81 zł (dziewiętnaście tysięcy sto pięćdziesiąt pięć złotych 81/100),

2. umarza postępowanie w pozostałej części wobec cofnięcia powództwa,

3. przyznaje i wypłaca z środków budżetowych Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Sieradzu radcy prawnemu M. G. kwotę 4 428,00 zł (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem złotych) brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej W. K. z urzędu.

Sygn. akt I C 108/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 marca 2015 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od W. K. kwoty 79 438,01 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP

w stosunku rocznym od kwoty 53 893,61 zł od dnia 20 marca 2015 roku do dnia zapłaty oraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 marca 2015 roku do dnia zapłaty od kwoty 17 737,29 zł, od kwoty 5 920,10 zł i od kwoty 1 887,01 zł oraz o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym opłaty stosunkowej w wysokości 993,00 zł, opłaty manipulacyjnej w wysokości 12,41 oraz kosztów zastępstwa prawnego w wysokości 3 600,00 zł.

Postanowieniem z dnia 01 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i sprawę przekazał do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

Pozwana nie uznała powództwa, wnosząc o jego oddalenie, podniosła zarzut przedawnienia roszczenia i wniosła o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W toku procesu powód cofnął częściowo pozew i wniósł ostatecznie o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kwoty 74 362,55 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty 49 318,15 zł od dnia 20 marca 2015 roku do dnia zapłaty i z ustawowymi odsetkami od kwoty 25 044,40 zł od dnia 20 marca 2015 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu w wysokości 7 601,41 zł.

Tak sprecyzowanego żądania pozwana nie uznała, wniosła o jego oddalenie, a w przypadku uwzględnienia powództwa wniosła o rozłożenie żądanej kwoty na raty.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 10 sierpnia 2011 roku W. K. i M. K. zawarli z (...) Bank S.A. w W. umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...) w wysokości 54 351,01 zł. Strony ustaliły, że kredyt będzie spłacony do 02 sierpnia 2019 roku. Był przeznaczony na spłatę kredytów i innych zobowiązań kredytowych małżonków K. i na sfinansowanie dowolnych potrzeb konsumpcyjnych, **(dowód: umowa kredytu - k. 67 - 70; dyspozycja - k. 71)** .

W § 3 ust. 1 strony ustaliły, że w okresie objętym umową kredytobiorca zobowiązuje się dokonywać spłaty kredytu wraz z odsetkami, przy czym rata wynosiła 172,73 zł, z tym zastrzeżeniem, że pierwsza rata wyrównawcza nie będzie wyższą od kwoty 919,14 zł, **(dowód: umowa kredytu - k. 67 - 70)** .

Z § 4 wynika, że kredyt oprocentowany jest według zmiennej stopy procentowej, która w dniu sporządzenia umowy wynosiła 21,00 % w stosunku rocznym. Natomiast z § 5 ust. 8 wynika, że każdorazowa zmiana wysokości oprocentowania kredytu nie może powodować wzrostu tego oprocentowania ponad obowiązujące bieżąco oprocentowanie maksymalne, określone w art. 359 § 2¹ k.c. Z treści § 7 wynika, że w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu rat kredytu zgodnie z postanowieniami § 3, bank będzie pobierał od niespłaconego w terminie kredytu podwyższone odsetki naliczone według stopy procentowej w wysokości średniego oprocentowania WIBOR

dla 3 - miesięcznych lokat na rynku międzybankowym z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonej o 25 punktów procentowych. Postanowienia § 5 ust. 8 i 9 w tym przypadku miano stosować odpowiednio, **(dowód: umowa kredytu - k. 67 - 70)** .

W § 10 ust. 2 strony ustaliły, że w przypadku braku pełnego pokrycia na spłatę zadłużenia z tytułu kredytu, bank zalicza wpłacone kwoty w następującej kolejności: koszty opłat za wysłanie monitów oraz wezwań

do zapłaty, odsetki podwyższone za opóźnienie, odsetki umowne, zaległe raty kapitałowe, **(dowód: umowa kredytu - k. 67 - 70)** .

W razie stwierdzenia, że warunki udzielenia kredytu nie zostały dotrzymane lub w przypadku, gdy kredytobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności i nie uregulował należności, mimo upływu 7 - dniowego terminu wyznaczonego w wezwaniu do zapłaty, skierowanym do niego listem poleconym, bank mógł wypowiedzieć umowę, z zachowaniem 30 - dniowego okresu wypowiedzenia (§ 10 ust. 3 i 4). Natomiast z § 10 ust. 5 wynika, że po upływie okresu wypowiedzenia umowy kredytobiorca jest zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu, **(dowód: umowa kredytu - k. 67 - 70)** .

W związku z nieregulowaniem zadłużenia w terminie, (...) Bank (...) S.A. w W. pismem z dnia 01 marca 2012 roku, które pozwana odebrała 12 marca 2012 roku, wypowiedziała umowę kredytu, **(dowód: częściowo bezsporne, pismo - k. 72; potwierdzenie odbioru - k. 128 - 129)** .

Postanowieniem z dnia 23 października 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I Co 1095/13 Sąd Rejonowy w Sieradzu nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) wystawionemu przeciwko pozwanej i jej mężowi M. K., **(dowód: częściowo bezsporne, pismo - k. 83 - 83 verte)** .

W piśmie z dnia 29 listopada 2013 roku pozwana zwróciła się do (...) Bank S.A. w W. o rozłożenie kwoty 74 833,11 zł na raty z uwagi na trudną sytuację rodzinną i finansową, **(dowód: pismo - k. 126)** .

Po uzyskaniu tytułu, (...) Bank S.A. w W. złożyła wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko małżonkom K.. Na dzień 15 lipca 2015 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w S.A. J. wyegzekwował kwotę 11 329,03 zł, z której 9 464,05 zł przekazał bankowi na poczet odsetek. Ponadto ustalił, że na dzień 15 lipca 2015 roku należność główna wynosi 53 893,61 zł, a odsetki 23 935,82 zł, **(dowód: częściowo bezsporne; pismo - k. 83 - 83 verte; wniosek - k. 99 - 100)** .

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 19 grudnia 2014 roku (...) Bank S.A. w W. dokonała przelewu na (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. całości wierzytelności przysługującej jej wobec W. K., wynikającej z umowy konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...), wynoszącej 79 491,42 zł **(dowód: umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem - k. 26 - 33)** .

Pozwana otrzymała odpis pozwu w dniu 10 czerwca 2015 roku, wcześniej nie wiedziała o umowie przelewu, **(dowód: zwrotne potwierdzenie odbioru wezwania - k. 82; zeznania pozwanej - k. 140 verte i nagranie z dnia 11 grudnia 2015 roku - płyta - k. 144, minuta od 00:05:25 do 00:19:30)** .

Po wytoczeniu powództwa pozwana wpłaciła na rzecz powoda kwotę 1 500,00 zł, **(bezsportne)** .

Pozwana utrzymuje się ze świadczenia przedemerytalnego w wysokości 856,00 zł miesięcznie, jej mąż zarabia 1 286,00 zł miesięcznie. Małżonkowie posiadają działkę zabudowaną domem. Mieszkają z niepełnosprawnym synem, który utrzymuje się z renty w wysokości 640,00 zł miesięcznie oraz dwoma wnukami, dla których wraz z mężem są rodziną zastępczą. Z tego tytułu otrzymują kwotę 1 320,00 zł miesięcznie, **(dowód: zeznania pozwanej - k. 140 verte i nagranie z dnia 11 grudnia 2015 roku - płyta - k. 144, minuta od 00:05:25 do 00:19:30)** .

Powyższy stan faktyczny w większej części nie był sporny między stronami, został ustalony na podstawie dokumentów załączonych do akt, które zostały sporządzone przez podmioty do tego uprawnione, w ramach przyznanych im kompetencji. Do tego autentyczność ich nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd ustalił, że pozwana nie otrzymała wiadomości o przelewie wierzytelności od powoda w oparciu o zeznania pozwanej, którym w całości dał wiarę, gdyż są jasne i logiczne. Twierdzenia powoda w tej części są gołosłowne, brak jest bowiem dowodu nadania i odbioru pisma z dnia 24 stycznia 2015 roku.

Sąd ustalił obecną sytuację rodzinną i finansową pozwanej na podstawie jej zeznań, którym dał wiarę. Należy też dodać, że nie były one negowane przez powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie należy podnieść, że legitymacja procesowa czynna powoda wynika ze skutecznie zawartej z (...) Bank S.A. w W. umowy przelewu wierzytelności nr (...), w następstwie której powód jako cesjonariusz wstąpił w prawa cedenta nabywając wierzytelność przysługującą w stosunku do pozwanej.

Należy tu wskazać, że na mocy umowy przelewu wierzytelności dotychczasowy wierzyciel (cedent) przeniósł wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza) - art. 509 k.c. Ustawodawca regulując omawianą kwestię stwierdza, że przedmiotem cesji mogą być przede wszystkim wierzytelności rozumiane jako prawa podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika spełnienia świadczenia (w tym zarówno całe wierzytelności, jak i ich części). Przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent jest w stanie swobodnie rozporządzać.

Nie należy pomijać faktu, iż w art. 509 § 1 k.c. wprowadzone zostaje ograniczenia ustawowe zbywalności wierzytelności. Co więcej, wierzytelność stanowiąca przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób zindywidualizowana. Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność (patrz wyrok SN z dnia 11 maja 1999 r., III CKN 423/98, opubl. Biul. SN 2000, nr 1, s. 1).

Z pewnością należy stwierdzić, że wierzytelność powoda mogła być przedmiotem cesji wierzytelności. Co prawda w umowie o przelew wierzytelności wierzytelność w stosunku do pozwanej nie została dokładnie oznaczona, jednakże do integralnej części umowy należały załącznik nr 2,

w którym to zostało zrobione. Ponadto na podstawie stosunku zobowiązaniowego (w aktach sprawy znajduje się umowa konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 10 sierpnia 2011 roku),

z którego owa wierzytelność wynikała, możliwym było jej określenie (patrz wyrok SN z dnia 05 listopada 1999 r., III CKN 423/98, opubl. OSN 2000, nr 5, poz. 92). Wobec powyższego Sąd doszedł do wniosku, że wierzyciel skutecznie dokonał zbycia wierzytelności należnej od pozwanej. Należy też stwierdzić,

że skuteczność zawarcia umowy przelewu nie była uzależniona

od powiadomienia o tej czynności pozwanej, gdyż z dniem 13 stycznia 2009 roku został uchylony przepis art. 92c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku, poz. 128 ze zm.). W niniejszej sprawie nie było sporne to, że pozwana zaprzestała spłacania kredytu, nie było również ostatecznie sporne i to, że (...) Bank S.A. w W. wypowiedziała umowę kredytu. Jeżeli dłużnik banku będący kredytobiorcą

nie dotrzymuje warunków udzielenia kredytu, bank może dokonać przelewu wierzytelności na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego bez zgody dłużnika, (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2010 roku, IV CSK 558/09, OSNC

z 2010, nr 12, poz. 168).

W niniejszej sprawie pozwana, realizując przysługujące jej prawo, zgłosiła zarzut przedawnienia i tym zarzutem w pierwszej kolejności należy się zająć.

Zgodnie z treścią art. 117 k.c. roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu, a ten przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić

się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeknie się zarzutu przedawnienia, jednakże zrzeczenie się jest niedopuszczalne przed upływem terminu przedawnienia.

Na skutek przedawnienia zobowiązanie cywilne przekształca się w tzw. zobowiązanie niepełne (obligatio naturalis), może być ono dochodzone przed sądem, bowiem zobowiązanie to nadal istnieje, jednak po stronie dłużnika odpada tzn. odpowiedzialność, co oznacza, iż nie można go przymusić do spełnienia przedawnionego roszczenia. Sąd jest związany takim zarzutem i w sytuacji gdy stwierdzi, iż na skutek upływu czasu roszczenie się przedawniło, zobligowany jest do oddalenia powództwa w zakresie przedawnionego roszczenia.

W myśl przepisów art. 118 k.c. i art. 120 § 1 k.c. termin przedawnienia wynosi 10 lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej (...) lata i swój bieg rozpoczyna z dniem, w którym roszczenia stało się wymagalne.

Pojęcie wymagalności roszczenia nie zostało zdefiniowane przez żaden przepis kodeksu cywilnego. W literaturze przedmiotu określa się wymagalność roszczenia jako stan, gdy wierzyciel może postawić skuteczne żądanie, aby dłużnik uczynił niezwłocznie zadość jego roszczeniu. Podobnie wymagalność roszczenia definiuje Sąd Najwyższy, stwierdzając, że roszczenie staje się wymagalne wówczas, kiedy wierzyciel może skutecznie żądać od dłużnika zadośćuczynienia jego roszczeniu (patrz wyrok SN z dnia 12 lutego 1991 r., III CRN 500/90, OSN 1992, nr 7-8, poz. 137).

W niniejszej sprawie stosunek obligacyjny powstał pierwotnie pomiędzy (...) Bank S.A. w W. a pozwaną. W drodze przelewu wierzytelności, w miejsce uprawnionego z wszystkimi jego prawami wstąpił powód. Zatem należy stwierdzić, iż roszczenie związane jest z prowadzeniem działalności gospodarczej, a termin przedawnienia wynosi 3 lata.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że roszczenie stało się wymagalne z chwilą upływu 30 - dniowego terminu wypowiedzenia. Pismo banku o wypowiedzeniu umowy zostało doręczone pozwanej 12 marca 2012 roku, natomiast powód w dniu 20 marca 2015 roku złożył pozew i stosownie do treści art. 123 § 1 k.c. nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia, bowiem z treści art. 123 § 1 pkt 1 k.c. wynika, iż bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Zgodnie z treścią art. 124 § 1 k.c., po każdym przerwaniu biegu terminu przedawnienia, biegnie on na nowo, co powoduje, że przerwanie biegu przedawnienia stawia dłużnika w takim samym położeniu prawnym jak w chwili, kiedy dochodzone roszczenie stało się wymagalne, zaś sam termin przedawnienia zostaje naliczany na nowo.

Należy też zauważyć, że termin przedawnienia uległ przerwaniu na skutek złożenia przez pierwotnego wierzyciela wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Postanowieniem z dnia 23 października 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I Co 1095/13 Sąd Rejonowy w Sieradzu nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) wystawionemu przeciwko pozwanej. W tych warunkach termin przedawnienia zaczął biec na nowo i upłynąłby po trzech latach od złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, czyli w 2016 roku. Wypada w tym miejscu wspomnieć, że powyżej zaprezentowane stanowisko ma swoje odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który stwierdził, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności przerywa bieg przedawnienia, bez względu na to, czy dotyczy on sądowego, czy pozasądowego tytułu egzekucyjnego (patrz: wyrok SN z dnia 17 grudnia 2004 roku, sygn. II CK 276/04, Lex nr 284135, wyrok SN z dnia 12 stycznia 2012 roku, sygn.. II CSK 203/11, Lex 1125087; wyrok SN z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 58).

Należy również dodać, że w piśmie kierowanym do (...) Bank S.A. w W. z dnia 29 października 2013 roku, które wpłynęło do banku w dniu 04 grudnia 2013 roku, pozwana uznała roszczenie wobec banku, co również przerwało bieg terminu przedawnienia - mając na uwadze treść art. 123 § 1 pkt 2 k.c.

Wobec stwierdzenia, że żądanie pozwu nie jest przedawnione należy odnieść się do twierdzeń pozwanej, w których kwestionowała wysokość dochodzonych odsetek, wobec niewłaściwego ich wyliczenia za okres po wypowiedzeniu umowy. Pozwana uzasadniła ten zarzut brakiem określenia w umowie wysokości odsetek, jakich może dochodzić wierzyciel po wypowiedzeniu umowy, powołując się przy tym na przepis art. 481 § 2 zd. 1 k.c.

Z treści art. 509 k.c. wynika, że celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście wierzytelności na nabywcę i utrata jej przez cedenta - zbywcę. Przelew powoduje więc, że cedent przestaje być wierzycielem, a staje się nim cesjonariusz. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. Zatem powód może dochodzić odsetek w wysokości określonej w umowie, co wynika również § 2 art. 509 k.c. (wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki).

Ogólna teza pozwanej o prawie do obciążania pozwanej odsetkami ustawowymi w miejsce odsetek wyższych, ustalonych w umowie, w okresie po wypowiedzeniu umowy, nie może być zaakceptowana, gdyż nie znajduje podstawy prawnej i pozostaje w sprzeczności z treścią art. 509 k.c., a także z treścią art. 481 § 2 k.c. Z ostatniego przepisu wynika, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Nie można też zgodzić się z twierdzeniem pozwanej, że umowa o kredyt nie regulowała wysokości odsetek, co rodzi po stronie powoda prawo do naliczania odsetek, ale tylko w wysokości odsetek ustawowych.

Z treści § 3 ust. 1 umowy o kredyt wynika, że kredytobiorca zobowiązuje się dokonywać, w okresie objętym umową, spłaty kredytu wraz z odsetkami.

Z § 4 wynika, że kredyt oprocentowany jest według zmiennej stopy procentowej, która w dniu sporządzenia umowy wynosi 21,00 % w stosunku rocznym. Natomiast z § 5 ust. 8 wynika, że każdorazowa zmiana wysokości oprocentowania kredytu nie może powodować wzrostu tego oprocentowania ponad obowiązujące bieżąco oprocentowanie maksymalne, określone w art. 359 § 2¹ k.c. Z treści § 7 wynika, że w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu rat kredytu zgodnie z postanowieniami § 3, bank będzie pobierał od niespłaconego w terminie kredytu podwyższone odsetki naliczone według stopy procentowej w wysokości średniego oprocentowania WIBOR

dla 3 - miesięcznych lokat na rynku międzybankowym z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonej o 25 punktów procentowych. Postanowienia § 5 ust. 8 i 9 stosuje się odpowiednio. Natomiast z § 10 ust. 5 wynika, że po upływie okresu wypowiedzenia umowy kredytobiorca jest zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu.

Z powyższego wynika, że (...) Bank S.A. w W., a także i powód (art. 509 k.c.) mieli prawo naliczać pozwanej odsetki w wysokości ustalonej w umowie, nieprzekraczające wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, a zatem do żądania powoda w tym zakresie mają zastosowanie przepisy umowy w zw. z treścią art. 509 k.c. i art. 481 § 2 k.c.

Jednakże Sąd uznał, że od kwoty żądanych odsetek po częściowym cofnięciu powództwa, należy odliczyć kwotę 5 888,59 zł, gdyż na rzecz (...) Bank S.A. w W. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w S. A. J. wyegzekwował od pozwanej i zaliczył na odsetki kwotę 9 464,05 zł. Powód cofnął powództwo o kwotę 3 575,46 zł, mając na uwadze jedynie wpłaty uiszczone na rzecz banku do momentu przelewu wierzytelności, a zatem różnica kwoty 9 464,05 zł i kwoty 3 575,46 zł wynosi 5 888,59 zł. Odliczając tę kwotę od kwoty odsetek żądanej w piśmie z dnia 01 grudnia 2015 roku, Sąd wziął pod uwagę to, że brak jest dowodu, z którego wynikałoby, że pozwana otrzymała pismo powoda informujące ją o przelewie wierzytelności. Wobec tego zastosowanie ma przepis art. 512 k.c., z którego wynika, że dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a poprzednim wierzycielem. Zatem należy stwierdzić, że powódka dowiedziała się o przelewie z chwilą doręczenia jej odpisu pozwu, czyli z dniem 10 czerwca 2015 roku, od tego czasu winna świadczyć na rzecz powoda, natomiast wcześniejsze wpłaty na konto komornika doprowadziły do częściowego wykonania zobowiązania.

Sąd odliczył kwotę 5 888,59 zł od kwoty 25 044,40 zł, mając na uwadze treść postanowień umowy, zawartych w § 10 ust. 2, z którego wynika, że bank zalicza wpłacone kwoty w następującej kolejności: koszty opłat za wysłanie monitów oraz wezwań do zapłaty, odsetki podwyższone za opóźnienie, odsetki umowne, zaległe raty kapitałowe. Zatem do zapłaty pozostała kwota odsetek w wysokości 19 155,81 zł.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł, jak w pkt 1 a wyroku, na podstawie art. 487 k.c. i art. 509 k.c. w zw. z art. 471 k.c. art. 353 k.c. i 354 k.c. oraz w zw. z uregulowaniami zawartymi w umowie o kredyt. Należy w tym miejscu stwierdzić, że pozwana w zasadzie nie negowała wyliczenia należności głównej w wysokości 49 318,15 zł, a doliczając do tej kwoty kwotę należnych odsetek w wysokości 19 155,81 zł uzyskujemy kwotę zasądzoną w wyroku, wynoszącą 68 473,96 zł.

Z powyższych względów Sąd oddalił powództwo w zakresie żądania skapitalizowanych odsetek ponad kwotę 19 155,81 zł, o czym orzekł, jak w pkt 2 wyroku.

O odsetkach umownych od kwoty 49 318,15 zł Sąd orzekł na podstawie art. 481 i art. 482 k.c. w zw. z art. 359 § 2 k.c. w zw. z uregulowaniami zawartymi w umowie o kredyt, a o odsetkach ustawowych od kwoty 19 155,81 zł na podstawie art. 481 i art. 482 k.c. w zw. z uregulowaniami zawartymi w umowie o kredyt.

Wobec częściowego cofnięcia powództwa Sąd orzekł, jak w pkt 3 wyroku, na podstawie art. 355 k.p.c. w zw. z art. 203 k.p.c. Mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy należy stwierdzić, że cofnięcie powództwa jest zgodne z prawem, nie ma na celu obejścia prawa i nie jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego.

O kosztach procesu należnych powodowi orzeczono, jak w pkt 1 b wyroku, na podstawie art. 100 k.p.c.

Powód poniósł koszty procesu w wysokości 7 601,41 (3 600,00 zł - koszty zastępstwa prawnego, 12,41 zł - koszty manipulacyjne dla dostawcy usług płatności, 17,00 zł - koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 3 972,00 zł - koszty opłaty stosunkowej). Koszty procesu po stronie pozwanej to kwota 4 428,00 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu. Przyjmując, że powód wygrał sprawę w 88 % (żądanie przegrane w wysokości 9 464,05 zł, na które składa się kwota 3 576,46 zł, co do której nastąpiło cofnięcie pozwu i kwota 5 889,59 zł, co do której oddalono powództwo, a wygrane w 69 973,96 zł, na które składa się kwota zasądzona w wyroku, tj. 68 473,96 zł i kwota 1 500,00 zł wpłacona przez pozwaną w toku procesu, co do której powód cofnął pozew), to należy stwierdzić, że wygrał koszty procesu w wysokości 6 689,24 zł

(88 % z kwoty 7 601,41 zł), natomiast przyjmując, że przegrał sprawę w 12 %, to należy stwierdzić, że przegrała koszty procesu w wysokości 531,36 zł (12 % z kwoty 4 428,00 zł). Zatem pozwana winna zwrócić powodowi kwotę 6 157,88 zł (6 689,24 zł minus 531,36 zł) tytułem części kosztów procesu.

O kosztach zastępstwa prawnego należnych pełnomocnikowi pozwanej ustanowionemu z urzędu Sąd orzekł, jak w pkt 4 wyroku, na podstawie § 6 pkt 6 w zw. z § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r. Nr 490 ze zm.).

Sąd nie rozłożył żądanej kwoty na raty, jak tego chciała pozwana, gdyż spłacałaby ją przez ponad 11 lat, co doprowadziłoby niewątpliwie do pokrzywdzenia wierzyciela. Ochrona jaką zapewnia pozwanej art. 320 k.p.c. nie może być przecież stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces. Powód będzie zmuszony wystąpić z wnioskiem o wszczęcie egzekucji, gdyż pozwana nie dysponuje pieniędzmi na szybką spłatę, jednakże wszczynając egzekucję może zaspokoić się z majątku pozwanej wcześniej. Ponadto pozwana może w każdej chwili wystąpić do powoda z wnioskiem o rozłożenie świadczenia na raty.